

No 5.

Ank till Riksd. Kansli den 13 Febr. 1872, kl. 2 e. m.

*Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande
No 1, i anledning af en af Herr J. Samuelsson
väckt motion (No 64) om upphäfvande af 20 § i
Kongl. Jagtstadgan den 21 Oktober 1864, samt en
af Herr Lars Ersson väckt motion (No 87) om
ändring af 7 § i samma Kongl. Förordning.*

Herr J. Samuelsson anser att, "då behovet kräfver att innevånarne i "hvarje landsort måste vidtaga åtgärder för att döda de rofdjur, som för dem "äro skadliga, så må det bero på hvarje landstingsområde, härad eller kommun "att af egna medel utgifva belöning till dem, som döda rofdjur" och vill således att äfven den i 20 § af Kongl. Jagtstadgan ännu stadgade belöning af statsmedel för dödande af björn, varg, lo och jerf skall upphöra.

Motionären synes icke hafva tagit i betraktande, dels att jagten på björn, varg, lo och jerf är af en både dyrbarare och vådligare beskaffenhet än jagten på räf, berguf och hök, för hvilkas dödande belöning af allmänna medel bortfallit enligt Kongl. Kungörelsen den 29 Januari 1869, liksom att den skada de förra göra är vida större än den de sednare förorsaka, hvarföre ock belöningen för de förstnämnda fyra rofdjursslagens fällande varit större än för de sistnämndas dödande på den tid, då äfven för dessa af allmänna medel skottpenningar utgingo, dels äfven att björn, varg, lo och jerf lätteligen kunna spridas till andra orter, än der de nu vanligen sig uppehålla, om dem lemnas tillfälle

Bih. till Riksd. Prot. 1872. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 4 Häft.

att ostörda sig fortplanta, och att således deras spridande bör förekommas. Dessa rofdjur uppehålla sig nu hufvudsakligen i de nordliga, mera glest befolkade länen och utöfva der största skadan hos de minst bemedlade af landets jordbrukare, nybyggarne, samt hos de genom sina renhjordar sig närande lapparne. Det vore högst obilligt fordra, att dessa läns innevånare ensamme skola betala de erforderliga dryga skottpenningarne och derigenom utgöra liksom en skyddsmur i berörda hänseende för rikets öfriga innevånare, hvilka för närvarande icke stort veta hvad det vill säga att freda sina hjordar och husdjur för ifrågavarande objudna gäster och derföre opåtaladt böra lemna sin skärf till de belöningar, som för detta ändamål årligen utgå.

På dessa skäl får Utskottet vördsamt tillstyrka:

att Herr J. Samuelssons motion icke måtte till någon åtgärd föranleda.

Hvad beträffar Herr *Lars Erssons* motion (N:o 87), hvori föreslås ett tillägg i 7 § Kongl. Jagtstadgan, i syftning att det skulle tillåtas hvar och en att jaga räf på annans egor, så instämmer Utskottet visserligen uti den af motionären framställda önskan om ett bättre här åsyftadt skydd för "matnyttigt villebråd och mindre hemdjur" och skulle derföre hafva understödt en motion om skottpenningars återinförande för räf, enär detta rofdjur onekligen gör stor skada på matnyttigt villebråd och hemdjur; men då nu ett sådant förslag icke blifvit gjordt, utan i stället ett, som lemnar räffjagten helt och hållet fri, och då känt är huru svårt det är att bedöma, om icke, under förvändning att jaga räf, den otillåtna jagten på annat vildt bedrifves, och enär det står hvar och en, som besväras af räfvens närgångenhet, fritt att inbjuda en räffjägare på sina egor, så anser Utskottet denna utväg till fredande af hemdjuren såväl som det matnyttiga villebrådet vara att föredraga framför motionärens förslag; hvilket allt föranleder Utskottet vördsamt hemställa:

att äfven Herr *Lars Erssons* motion måtte lemnas utan afseende.

Stockholm den 13 Februari 1872.

På Utskottets vägnar:

G. af Schmidt.
